

EP : 00

คุณเคยอ่านบทประพันธ์เรื่อง *Romeo & Juliet* หรือเปล่า
สองตระกูลใหญ่ที่บาดหมางกันมาแต่ครั้งอดีต
และสุดท้าย...ความบาดหมางนั้นก็นำมาซึ่งโศกนาฏกรรมที่
ทั้งสองตระกูลไม่อาจลืมเลือน
เป็นหนังสือเล่มเดียวที่ผมอ่านได้ไม่เบื่อ ความรักที่อยู่เหนือ
สิ่งใด กระทั่งความตายก็ไม่อาจพรากให้พวกเขาแยกจากกัน

22.49 น.

พยัคฆ์

“โอ้พวกลูกหมานั้นเข้ามากร่างในพื้นที่ของเราอีกแล้ว! คราว
นี้มันกระต๊อบเด็กในเขตของเราปางตาย เราต้องไปตามล่าตัวพวกมัน
จับหักแขนหักขา ทำให้มันทรมานยิ่งกว่าคนของเรา! พวกมันจะได้รู้
ว่าไม่ควรที่จะมาหยามหน้าเราแบบนี้อีก”

“ไปเลยดิอะ!”

“กระทืบพวกแม่งให้จมดินไปเลย!”

“ไปเว้ยพวกเรา!”

“เฮ!”

ผมละลายตาจากหนังสือในมือ กวาดมองเหล่าลูกน้องที่อยู่ใต้การปกครองอย่างเอือมระอา เมื่อไม่กี่เดือนก่อนก็เพิ่งจะมีเรื่องแซนหัก กระตุกร้าวกันไป มาวันนี้ยังไม่เข็ดกันอีก พวกมันจะอยู่เฉยๆ กันแบบไม่เจ็บตัวมันจะตายกันหรือไงนะ ที่บ่นนี้ไม่ใช่ว่าจะไม่ปกป้องคนของตัวเอง แต่บางทีเวลาพักผ่อนของผมก็ไม่ควรหมดไปกับอะไรแบบนี้

ดูสายตาสี...

มองมาพร้อมเพรียง จะไปหาตีนกันก็ไปเองไม่ได้ ต้องลากกันไปด้วยตลอด

“นี่มันเวลาอ่านหนังสือ”

“พวกมันกระทืบเพื่อนเรานะครับพี่! พี่จะยอมหรือ เพื่อนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา เพื่อนที่อยู่เคียงข้างกันตลอด ไ้...มันชื่ออะไรนะ”

...

เวรเถอะ พล่ามมาโคตรยาว ผมเกือบจะคล้อยตามไปด้วย ถ้าเกิดว่าไ้ไปมันไม่หันไปถามชื่อเอาจากคนอื่นอีกที

“ไ้บอมบี้”

“ไ้บอมบี้! พี่ครับ พวกเราต้องเจ็บแค้นแทนพวกพ้อง เราต้องไปแก้แค้นให้มัน ไ้พวกหมาขี้เรื้อนมันจะได้จำ!”

จากลูกหมาไปเป็นหมาขี้เรื้อน โตเร็วดี

แล้วไ้เรื่องแก้แค้นนี้มันไม่มีทางจบสิ้นง่าย ๆ หรือก เดี่ยวพอแก้แค้นเสร็จ พวกกรรม์เองก็คงไม่ยอมให้ใครไปแตะต้องคนของมัน

หรรษา แก่แค่นั่นไปแค่นั่นมา ผมถามหน่อยเถอะว่ามันจะจบเมื่อไหร่

เรื่องแบบนี้มันชักจะน่าเบื่อขึ้นทุกที

ถ้าเป็นเมื่อก่อนช่วงที่ยุ่งเข้าสู่วัยรุ่นวัยเลือดร้อนใหม่ ๆ ผมคงไม่นึกอะไรและพร้อมไปกับพวกลูกน้องในแก๊งได้ทุกที่ แต่ในตอนนี้นั้นไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว ความคิด ความรู้สึก บางสิ่งที่เปลี่ยนไป ความสัมพันธ์บางอย่างที่ผมบอกใครไม่ได้

“กูต้องไปกับพวกมึงจริง ๆ เหรอ แค่ไปลากคอไอ้พวกเวอร์นั้นไม่ต้องให้กูออกหน้าก็ได้มั้ง”

“ต้องไปสิครับพี่! พวกเราอยู่ด้วยกันมาไม่เคยแยกจาก ตัวติดยิ่งกว่าฝาแฝด ผมคิดเสมอว่าผมคือน้องชายที่คลานตามพี่ออกมาจากช่องคลอด พี่คือคนที่ผมรักและนับถือมากพอ ๆ กับพี่ใหญ่ พี่คือผู้นำที่พวกเราขาดไม่ได้!”

เยี่ยมเลย

กูสละได้ไหมละ ตำแหน่งผู้นำของพวกมึงเนี่ย

ส่วนพี่ใหญ่ที่ว่านั่นมันก็คือพี่ชายผมไง ‘โรมัน’ คนที่สืบทอดเกือบทุกอย่างต่อจากพ่อ ไม่ค่อยได้เจอมันในเขตเล็ก ๆ แบบนี้หรรษา

“แต่กูยังอ่านไม่จบ...”

“พี่ครับ พี่จะบอกว่าหนังสือเล่มหนาปาหัวหมาแตกเล่มนั้นมันสำคัญกว่าพวกผมอย่างนั้นเหรอก! พี่จำได้ไหม ตอนเด็ก ๆ ที่เรานั่งเล่นไฟยูกัน จำได้ไหมที่วิ่งหนีหมากลับบ้านทุกเย็นหลังเลิกเรียน พี่ลืมมันไปหมดแล้วเหรอกครับ”

“...”

หนักอกหนักใจ ถ้าเกิดผมยกพวกไปลากเอาคนของพวกหมาดำมากระทืบ จากนั้นจะเกิดอะไรขึ้น ผมจะบอกกับ ‘ไอ้หมาโย’ ว่า

ยังไ้

เด็กมึงมากระทืบเด็กกู กูเลยต้องสั่งสอน แบบนี้เหรือ

“กู...”

“พี่หมดรักพวกผมแล้วเหรือ”

“...”

“เดี๋ยวนีพี่ไม่ลุยไปด้วยกันเลย ไซ้สิ...ผมมันไม่สำคัญแล้วนี้ ไซ้
คิวกี่ไม่สำคัญแล้ว”

โอเค กูขอโทษ

มาเพียก็แสดงละครเป็นนะ ตีบทแตกมากด้วย ทำเอาผมพูด
ไม่ออก ได้แต่จำใจวางหนังสือในมือลงและลุกขึ้นยืนท่ามกลางความ
ฮึกเหิมของเหล่าลูกน้อง เสยผมที่ไ้ยาวไปด้านหลังไม่ให้ปรกหน้า
ปรกตา

ในใจรู้สึกหนักอึ้งไม่น้อย ทำไมผมถึงไม่เกิดเป็นคนธรรมดา
แบบคนอื่นเขาจะ จะได้ไม่ต้องมาทำอะไรแบบนี้

“ไอ้พวกหมาด้าไม่รอดแน่!”

“ลากพวกมันมาให้ลูกพี่”

“ไปเว้ย”

เสียงรถมอเตอร์ไซด์และรถยนต์กระหึ่มดังขึ้นมา ผมรวบ
เส้นผมตัวเองมัดเอาไว้เพื่อไม่ให้มันเกะกะ ตวัดขานั่งซ้อนรถ
มอเตอร์ไซด์คันใหญ่ของไอ้เป่า เมื่อพร้อมแล้วมันก็เริ่มบิด ความเร็ว
ที่ถูกเร่งขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ผมรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเดินอยู่บนเชือก
และด้านล่างเป็นบ่อจระเข้ ส่วนปลายทางคือหน้าผา ขับรถเหมือน
ว่าชีวิตจะไม่มัววันพรุ่งนี้อีกแล้ว แม่เอ๊ย รู้แบบนี้กูขับรถมาเองดีกว่า

“ไอ้เป่า ขับช้า ๆ ไม่ต้องรีบ กูยังอยากตื่นมาบนที่นอนตอน
เช้า ไม่ใช่ล้มตาศอกอีกทีบนสวรรค์”

“พี่จะขึ้นสวรรค์ได้ไง พวกผมอยู่ในนรกกันหมด”

“...”

“ล้อเล่นน่าพี่ ได้ๆ ผมจะไม่ขับเร็วแล้ว” ยังดีที่มันเชื่อฟังผม ทุกวันนี้ไม่รู้ว่าใครกันแน่ที่เป็นลูกพี่ ผมสนิทกับพวกมันมาก ตั้งแต่เข้ามาคุมเขตนั่นแทนลูกน้องคนสนิทของพ่อก็แทบจะตัวติดกันตลอด คนในแก๊งไม่ได้มีกันเยอะ จำนวนก็พอๆ กันกับพวกกริมม์หรือหมาดำนั่นแหละ นอกเหนือจากนั้นก็ยังมีแก๊งอื่นอีก แต่ไม่ค่อยจะมีบทบาทสักเท่าไร

พยัคฆ์ สัญลักษณ์คือเสือโคร่งขาว หมายถึง อำนาจ บารมี และความเคารพยำเกรง

กริมม์ สัญลักษณ์คือสุนัขสีดำ หมายถึง ความดุร้ายและน่าหวาดกลัว

สองกลุ่มแก๊งยิ่งใหญ่ที่ไม่ลงรอยกัน แบ่งเหนือใต้ ควบคุมไม่ก้าวย่างเข้าไปในพื้นที่ของกันและกัน

ข้อตกลงว่ามาแบบนี้

แต่ก็ไม่เห็นว่าจะมีวันไหนที่อยู่กันแบบสงบไม่ข้ามเขตกันไปมา

การแก้แค้นครั้งนี้เองก็เหมือนกัน ผมเริ่มมองไปรอบๆ ตอนนีँพวกเราข้ามเข้ามาในเขตของกริมม์แล้ว ดูท่าเรื่องมันจะใหญ่กว่าที่ผมคิดไว้เยอะ ไ้ไปขับนำรถคันอื่นๆ มาจนถึงสถานที่สำคัญของกริมม์ รถจอดสนิทบริเวณพื้นที่โล่ง

ผมก้าวเท้าลงจากรถ เดินนำหน้าคนของตัวเองไป ขณะที่ทางนั้นเองก็เริ่มเดินมารวมตัวกันเป็นกลุ่มใหญ่

“ว้าว พวกมึงดูสิว่าใครมา ฮ่าๆ อะไรทำให้พี่เรย์ของพยัคฆ์ กล้าผิดข้อตกลง บุกเข้ามาถึงที่นี่กันนะ” ใครสักคนพูด ผมจำชื่อไม่ได้หรอก ขนาดลูกน้องตัวเองยังจำได้ไม่ครบเลย คนของกริมม์

มีแค่สองคนที่ผมรู้จัก...รู้จักดีด้วย

“กูไม่ได้มาหาเรื่อง พวกมึงน่าจะรู้ว่ากูมาเพราะอะไร ส่งคนออกมา” ไ้ไปก้าวขึ้นมายืนข้างผม พูดด้วยเสียงเรียบนิ่ง

“อะไร ทำอะไร ไม่เห็นจะรู้เรื่องเลยวะ พวกมึงรู้หรือเปล่า” คนที่ผมเดาว่าน่าจะเป็นคนดูแลพื้นที่ตรงนี้พูดขึ้น ใบหน้ายืยงกวนประสาท หันไปถามกลุ่มคนที่อยู่ด้านหลัง ก่อนจะพากันหัวเราะออกมาใหญ่

“ไม่รู้วะ”

“นั่นสิ เรื่องอะไร ใครจะไปรู้วะ”

“มาผิดที่แล้วมั้งง”

“ฮ่า ๆ”

ผมยังคงมีสีหน้าเดิม เริ่มได้ยินเสียงกันด่าหยาบคายชวนตีมาจากด้านหลังตัวเองบ้างแล้ว ทั้งสองกลุ่มเริ่มเข้าใกล้กันมากขึ้น อาวุธครบมือ แต่แค่ยังรอว่าผมจะว่ายังไงเท่านั้น

“กระต๊อบมันทั้งหมดนี้แหละพี่! คนมันเยอะกว่าแล้วไง พวกเราเก่งกว่าเห็น ๆ”

“...”

ไปเอาความมั่นใจมาจากไหน น้ำน้อยยอมแพ้ไฟไม่เคยได้ยินหรือไง

“มีอะไรกัน” ลุ่มเสียงดุดันดังขึ้นระหว่างที่ผมกำลังคิดบวกลบสิ่งที่จะได้และสิ่งที่จะเสีย มันไม่คุ้มเลยถ้ามีเรื่องตอนนี้ คนของผมจะต้องเจ็บมากกว่าอยู่แล้ว แต่ทุกคนก็ดูเหมือนจะเตรียมใจมาพร้อมที่จะแก้แค้น

โผล่มาตอนนี้ก็ดีเหมือนกัน...

“เด็กมึงข้ามเขต พวกมันทำคนกูเจ็บ” คราวนี้ผมเป็นคนพูด

พยายามมาก ๆ ที่จะไม่แสดงอาการอื่นนอกเหนือจากความนั่งสงบ
รอบข้างไร้เสียงแทรกขึ้นมา ผู้ชายที่มาใหม่คือไอ้โย ทายาทเพียง
หนึ่งเดียวของกริมม์ เกิดหลังผมสามปี แต่มันเข้ามาคุมแก๊งก่อนที่
ผมจะได้มาดูแลเขตเล็ก ๆ แบบนี้อีก หน้าตาดี มีความสามารถรอบ
ตัว เกิดมาเพื่อยืนอยู่ในจุดของผู้นำจริง ๆ

ไอ้โยเงียบไป สบตากับผม ก่อนที่มันจะหันกลับไปหาลูกน้อง
ตัวเอง

“จริงหรือเปล่า”

“คือ...ไม่ เอ่อ...จริงครับ คือพวกมันบอกว่ามีปัญหากันเรื่อง
ผู้หญิง”

“ในเขตของพัยค์?”

“ครับ”

ที่แบบนี้ละหวัหดเป็นเต่าเลยนะ

แต่ละคนหน้าซัดเป็นกระดาศ ต่างจากตอนแรกลิบลับ

“ไปลากพวกมันมา”

“แต่...”

“กูสั่ง” ถ้อยคำเด็ดขาดทำให้ไม่มีใครกล้าขัด ไอ้โยมองตาม
ลูกน้องมันไป จับพลันก็เลื่อนสายตามาสบกับผมที่พยายามกลืนยิ้ม
อยู่ด้านหน้า สายตาคาดโทษส่งมา ใบหน้าหล่อเหลาเย็นชาพาให้
สันสะท้านอยู่ในใจ

ฮิ! กล้าแกัดใส่ผมสินะ

“มาแล้วครับ”

คนสามคนถูกลากตัวออกมา โยมองพวกมันสลับกับผม แต่
ตอนที่พูดนั้น สายตาไปหยุดลงที่ไอ้เปาแทน “ลูกน้องกูเริ่มก่อน
อยากจะทำอะไรก็ทำ ตอนนี้พวกมันไม่ใช่คนของกริมม์อีกแล้ว”

“ไม่ ๆ ผมขอโทษครับ ผมจะไม่ทำอีกแล้ว อย่าไล่ผมออกเลยนะ ผมจะไม่ทำแล้ว” ตัวตื้นเรื่องรีบร้อนเข้าไปกอดแข่งกอดขา แต่ก็ได้มือขวาคนสนิทของโยลากออกมา จับโยนมาตรงหน้าพวกผม

แอบโหดเหมือนกันนะ ถึงขนาดเอาออกจากกลุ่ม ผมพอจะรู้แล้วว่าทำไมลูกน้องถึงได้ดูกลัวมันกันขนาดนั้น

“จัดการให้เรียบร้อย ภูจะไปรอที่รถ” ผมบอกกับไอ้เปา สบตา กับคนที่ยืนอยู่คนละฝั่งก่อนจะหันหลังเดินกลับมาที่รถ เสี่ยงกริดรื่องโยยหวนกองถนน ไม่มีใครกล้าเข้ามาวุ่นวาย

หลังจากที่สะสางกันเสร็จก็ได้เวลากลับ ผมไม่เห็นโยแล้ว มันน่าจะกลับไปก่อนหน้านี้สัก

“เดี๋ยวจอดส่งภูที่ร้านสะดวกซื้อข้างหน้า พวกมึงไม่ต้องรอละ กลับกันไปก่อนได้เลย แล้วจะสั่งอะไรมากินกันก็เต็มที่ ใช้บัตรที่ภูให้ไว้”

“พี่ไม่กินกับพวกผมหรอก”

“เดี๋ยวหาอะไรกินแถวนี้ ภูอยากเดินรับลมหน่อย”

“อันตราย ให้ผมกับไอ้คิวอยู่เป็นเพื่อนดีกว่า”

“ภูสั่ง” ผมลองเลียนแบบคำและน้ำเสียงจากโย แต่ดูเหมือนว่าผลที่ได้มันจะต่างกันอยู่สักหน่อย

“เสียใจด้วยพี่ แต่ผมไม่รับคำสั่งนี้”

“ขอรับรองะ มึงกลับไป เอาไอ้คิวกลับไปด้วย ภูแค่จะรับลม ปีนก็มี ภูไม่เป็นอะไรหรอก” ผมบอกอย่างเบื่อหน่าย ตกเถียงกับไอ้เปาตั้งนานกว่ามันจะยอมให้ผมได้ลงเดิน ขับไปได้สามเมตรจอดจอดแล้วก็หันมามอง จากนั้นก็ขับต่อ แล้วก็จอดอีก

นี่ภูเป็นลูกพี่พวกมึงนะ ทำเหมือนว่าภูเป็นเด็กไปได้

หลังจากที่เหล่าลูกน้องกลับกันไปหมด รอบกายตอนนี้ก็เงียบ

สังเกตเห็นได้ยินเสียงไปไม่เสียตีสักกันเมื่อสายลมพัดผ่าน

ผมแวะเข้ามินิมาร์ทตรงมุมถนน ซื้อขนมปังสำเร็จรูปแบบ
แห้งและของกินเล่นไว้ประโยชน์อีกสองสามอย่าง นมหนึ่งกล่อง
ชำระเงินเสร็จก็พาตัวเองเดินออกมา ก้าวไปตามเส้นทางที่ทอดยาว
สุดสายตา

ตั้งใจว่าจะหาที่นั่งกินสักหน่อย เสร็จแล้วค่อยกลับเข้าไป

“ทนายทแฉว...มาทำอะไรอยู่ตรงนี้คนเดียว” เสียงทักทายน
หยอกล้อดังขึ้น แควได้ยินผมก็ระบายยิ้มออกมา หันหลังกลับไปหา
เจ้าของเสียง ร่างสูงที่ยังสวมชุดตัวเดิมในตอนแรกที่ได้เจอ ต่างแค่
ใบหน้าหล่อเหลาเยือกเย็นนั้นถูกแมสก์ผ้าสีดำปกปิดเอาไว้ อีกทั้ง
ยังมีหมวกแก๊ปสีดำเดียวกันด้วยต่างหาก ถ้าหากมองผ่านตาก็คงจะไม่รู้
ว่าเป็นใคร

“แปลกหรือไง มึงเถอะ มาถึงที่แบบนี้ ไม่กลัวเหร?”

“กลัวอะไร กลัวไม่ได้เจอพี่นะเหร...ก็กลัวอยู่”

“เฮอะ! ทำมาพูด หายไปตั้งสามอาทิตย์ แต่บอกกลัวจะไม่ได้
เจอหน้ากู น่าเชื่อมากมั้ง” ผมแก้งหันหนี ทอดสายตามองออกไป
ริมฝั่งแม่น้ำสายหลักของเมือง อมยิ้มเล็กน้อยเมื่อสัมผัสได้ถึงไออุ่น
จากร่างที่ขยับเข้ามาใกล้ขึ้น

“ก็ไปทำงานหาเงินเลี้ยงเมีย”

“ใครเมียมึง”

“พี่”

“ไม่มีหลักฐาน”

“ใครบอกไม่มี”

“จะทำอะไร--โย! เดี่ยวลูกน้องกูเห็น อ้อออ!” อายุุน้อยกว่า
แต่เรียวแรงเยอะกว่าผมเป็นเท่าตัวเลย แขนข้างเดียวก็สามารถรวบ

ผมเอาไว้ไม่ให้ดินเหนียวได้ โยใช้นิ้วชี้เกี่ยวเอาแมสก์ที่บดบังใบหน้าลง
มอบจูบที่เต็มไปด้วยความดิบเถื่อนตามนิสัยของมัน ขบกัดริมฝีปาก
จูบผมครั้งแรกแล้วครั้งเล่าราวกับจะย่ำว่าคิดถึงกันจริง ๆ

ผมหลับตา ยอมตามใจปล่อยให้ไออุ่นหมาตัวโตตรงหน้าจูบ
ได้เต็มที่ ดึกคืนแบบนี้ ไม่มีใครโผล่มาหรรอกมั้ง

พอเริ่มจะหายใจไม่ทัน โยก็ถอยห่างออกไป ริมฝีปากเปลี่ยน
ตำแหน่ง จกจูบลงไปที่ดินคอผมแทน

“อ๊อ! แค่นี้ก็พอไหม กัดทำห่วยอะไร”

“มันเขี้ยว”

“เดี๋ยวก็พาไปให้หมาหมาตัดเขี้ยวหรรอก...พอใจแล้วก็ถอย
กุกิว ซ้อมมาตั้งเยอะ ยังไม่ได้กินสักอย่าง” ผมยกถุงในมือขึ้นตรงหน้า
และไม่ทันจะได้ทำอะไรต่อ ถุงก็ถูกอีกฝ่ายคว้าไป เดินห่างจากผม
ไปยังถังขยะสีดำที่ตั้งอยู่ไม่ไกล นอกจากนมกล่อง ของที่ผมซื้อมา
ทุกอย่างก็ได้ถูกเนรเทศลงถังขยะไปเรียบร้อย โดยที่ผมได้แต่อ้าปาก
ค้าง

“ก็กินแต่ของแบบนี้ถึงไม่โตสักที”

“โย!”

“พี่เรย์”

เขี้ยว เรียกชื่อแบบนี้คือโคตรขี้โกง

คำตอบว่าถูกกลืนกลับลงไปทันที แต่ไม่ได้หายเคืองหรรอกนะ
ผมหิวจนไส้จะขาดอยู่แล้ว ตอนนี้เหลือแค่นมกล่องเดียว มันจะไป
พอได้ยังไง

“กุกิว...มาก ๆ ด้วย!”

“ผมจะทำให้กิน แค่นี้พี่ไปค้างกับผม ไปที่ที่ของเรากัน”

“มึงทำ?”

“อ้อ”

ผมยิ้มออกเมื่อได้รับการยืนยัน อาหารที่คนตรงหน้าทำอร่อยที่สุดและอร่อยแทบจะทุกอย่างเลยทีเดียว ดีกว่ากินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเป็นไหนๆ หยิบเอาโทรศัพท์ออกมา ส่งข้อความไปบอกไอ้เป่าว่า วันนี้ผมจะไม่กลับไปนอนที่บ้าน พวกมันจะได้ไม่ต้องรอ

ปกติเราจะรวมตัวกันอยู่ที่โกดัง เป็นสถานที่ที่ดัดแปลงและตกแต่งให้กลายเป็นบ้านหลังหนึ่ง หมดไปหลายล้านเพื่อให้รองรับสมาชิกบางส่วนได้ ไอ้พวกที่ไม่มีบ้านให้กลับหรือว่าไม่อยากกลับบ้านก็จะสิงสถิตกันอยู่ที่นี่

“คุยกับใคร” ลูกหมาตัวสูงถือวิสาสะชะโงกหน้าเข้ามา กวาดตามองข้อความแชตที่ผมกำลังตอบโต้กับคนของตัวเองอยู่

“ไอ้เป่าไง คินนี่กุหายไป พวกมันจะได้ไม่ต้องหา”

“ก็ดี ไปเถอะ ผมมีเรื่องจะคุยกับพี่หลายเรื่อง”

โยดิงแมสก์กลับขึ้นไปอีกครั้ง พวกเราเดินไปที่รดด้วยกัน ถึงจะบอกว่าไม่มีใครจำได้ถ้ามองผ่านๆ แต่เชื่อเถอะ Bugatti รุ่นที่ผลิตขึ้นมาไม่กี่คันในโลกแบบนี้ มีไม่กี่คนหรอกที่จะได้เป็นเจ้าของ

“ไม่คิดว่าลูกรักของมึงมันเดินไปบ้างเหร่อ” ผมขึ้นมานั่งบนรถด้านในสะอาดสะอ้านจนผมไม่กล้าวางเท้าลงไป ต้องหาแผ่นกระดาษมาวางรองที่เท้าไว้ก่อนหนึ่งชั้นเพราะกลัวว่าจะทำให้รถเปื้อน

“เดินไปเหร่อ”

“ใช่ ลูกน้องกูคงรู้กันหมดแล้วว่ามึงข้ามเขตมา อีกไม่กี่นาทีมันต้องส่งข้อความมาฟ้องกูแน่ๆ”

ดิง!

“...”

“...”

ขาดคำใหม่ล่ะ

ผมหัวเราะออกมา กดอ่านข้อความจากไอ้เป่าที่กำลังโวยวาย บอกว่ามีคนในแก๊งเห็นรถของโย บอกให้ผมระวังตัว กลับถึงบ้าน แล้วให้บอกพวกมันด้วย ไม่อย่างนั้นพวกมันจะชนกันไปหาผมที่บ้าน คีนี่เลย

ซึ่งผมจะให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้ ก็เลยรับปากและย้ากับตัวเองว่าต้องไม่ลืม

เรื่องของผมกับโยจะให้ใครรู้ไม่ได้ พยายามกับกริมมีไม่ลงรอยกันมาแต่ไหนแต่ไร พ่อกับโรมันเองก็บอกบ่อย ๆ ว่าห้ามไปข้องเกี่ยวกับ

ทางด้านของไอ้โยเองก็คงไม่ได้ต่างกันสักเท่าไรละมั้ง ไม่รู้สิ ผมไม่เคยพูดถึงพ่อของเจ้าตัวลึกลับเท่าไร

“มีอะไร”

“เปล่า”

“พี่จ้องหน้าผม”

“กูแค่คิด ... ในอนาคต เรื่องของเราจะจบลงแบบไหน มึงไม่เคยคิดบ้างหรือโย” ผมหันไปมอง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมถามคำถามแบบนี้ เพราะรู้ว่าสักวันก็จะต้องมีคนรู้เรื่องของเรานะ และเมื่อถึงวันนั้น พ่อผมและพ่อของโยเองก็คงไม่ยอมไหนจะโรมันอีก ผมมองไม่เห็นเส้นทางที่เราจะเดินต่อไปได้เลย คิดแล้วก็รู้สึกหวาดหวั่นอยู่ข้างในอก

“คิดสิ ผมเห็นตัวเองกับพี่อยู่ด้วยกันไปจนแก่”

“กูคงห่อมมากแน่ ๆ”

“หัวพี่ขาวโพลน ผมก็เหมือนกัน”

“ฮ่า ๆ”

“มันก็แค่อนาคตไม่ว่าจะจบแบบไหน แค่วี้อยู่กับผมก็เพียงพอแล้ว วาโย กริมม์ สัญญาว่าจะรักและดูแล เรย์ พัยคัม จงกว่าจะถึงวาระสุดท้ายของชีวิต”

“โย”

“พี่ต้องพูดต่อนะ มันจะได้สมบูรณ์ไง”

“ให้ตายเถอะ...เรย์ พัยคัม ให้สัญญาว่าจะรักและดูแลเด็กดีคนนี้ไปจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต”

“พี่ใส่ร้ายผม”

“ไม่เลย มึงนะดื้อน้อยที่ไหนกัน”

EP : 01

กลิ่นน้ำยาทำความสะอาดพื้นคล้ายกลิ่นของดอกจัสมิน

ล่องลอยมาเตะปลายจมูกตั้งแต่ที่ผมก้าวเท้าผ่านประตูบ้านเข้ามา กลางโถงมีกระเป๋าดูใหญ่และถุงกระดาษวางเกะกะ ดูเหมือนจะมีเด็กแอบกลับมาให้คนทำความสะอาดมัน ก่อนหน้าที่จะไปปรับผมมาที่นี่สินะ

“อย่างน้อยมึงก็น่าจะยกกระเป๋าขึ้นไปไว้บนห้องก่อนนะ”

“คนของผมมารายงานเรื่องพี่”

“มึงก็เลยรีบไปเหวอ”

ผมเดินนำเข้ามา นั่งลงขัดสมาธิ ไล่เปิดดูถุงกระดาษหลายถุง ที่วางอยู่บนพื้นด้วยความตื่นเต้น

“ของกูหรือเปล่า”

“อ้อ ทั้งหมดนั่นแหละ”

“หมดไปเท่าไร หยุดทำตัวเป็นป่าสักที่ได้ไหม แค่อูหมาตัวนิ่งแท้ๆ”

~ Once upon a time กาลครั้งหนึ่งที่เราได้รักกัน ~

“ก็เบญจมาศที่รวยมาก ๆ แล้วก็รักพี่มากด้วย”

“อ้อ! ชุตินี่ก็ซื้อมาเพราะรักภูมากสินะ” คอสเพลย์ชุตินี่คิดไว้
แบบครบเซต ภูทางมาครบหมด รอยยิ้มและแววตาที่มองผมสลับ
กับชุตินี่เป็นคำตอบได้แล้วละ

“ใส่ให้ผมดูหน่อย”

“ไม่ใช่สินี่แน่ ๆ แล้วนี่...” ผมเปิดดูถุงที่อยู่ถัดไป ริมฝีปากอ้า
ค้างหลังจากที่ถาม ความร้อนในกายเริ่มแผ่ลามขึ้นมาทั่วทั้งใบหน้า
ส่งเสียงเรียกชื่ออีกฝ่ายดังลั่น เกือบจะปล่อยถุงหลุดมืออยู่แล้วเชียว
“โย!”

“พี่ไม่ชอบเหรอ ผมซื้อมาหลายแบบเลยนะ”

“มึง...เอาเก็บไปไว้ใช้เองเลยนะ ห้ามเอามาใช้กับกูเด็ดขาด!”

คนบ้าอะไร ชื่อเช็กช็ทอยกลับมาให้แฟนตัวเองเป็นถุง ๆ

แม่ง ไม่เห็นเกินไปหน่อยหรือไง

“ไม่ใช่ว่าพี่ก็เอามันมาใส่เข้าไปตรงนั้น...ตอนที่ผมไม่อยู่หรือ
เหวอ” โยขยับเข้ามาใกล้ วางคางเกยไว้บนไหล่ผม กระซิบเสียงแหบ
ยั่วยวน นิ้วชุกชนสอดเข้ามาได้เสีย ขยับใส่ไปมาอยู่ตรงช่วงเอว
ทำให้ผมขนลุกซู่ทั้งกาย

“ไม่ว่าจะทำอะไรให้กิน อ๊ะ โย ภูหิว กินข้าวก่อน” ร่างผม
อ่อนยวบอยู่ในอ้อมกอดของอีกฝ่ายเมื่อต้นคอถูกริมฝีปากร้อนจู๋โจม
ท้องหดเกร็ง ลมหายใจถูกพ่นออกมาติดขัดเจ็บปวดด้วยเสียงอู้อี้ใน
ลำคอ “อ้อ ถ้ามึงไม่ให้ภูกินข้าว อะ ไช้ชุตินี่ ภู...จะไม่ใส่ให้มึงดู”

ได้ยินแบบนั้น ฝ่ามือที่กำลังเลื้อยไปทั่วร่างผมก็หยุดลงแทบ
จะทันทีที่ได้ยิน

ใบหน้าหล่อเหลาเงยขึ้น ริมฝีปากเหี้ยมดึ่มออกมา ค่อย ๆ
ละมือออกอย่างอ่อยอึง

“อยากกินอะไร”

“อะไรก็ได้ที่มันทำง่ายที่สุด ภูหิวจะตายแล้ว”

“อ้อ ขึ้นไปอาบน้ำ ผมจะทำอาหารให้ ใช้เวลาไม่นานหรอก”

ไฉโยก้มหน้าลงมาหอมแก้มผมอีกครั้ง ก่อนที่มันจะลุกออกไป ปล่อยให้ผมหอบหิ้วถุงกระดาษและกระเป๋าเดินทางขึ้นมาบนห้องด้วย เห็นผมผอมบางแบบนี้ แต่ว่าเรียวแรงผมก็ไม่ได้น้อยหรอกนะ อย่างน้อยก็สามารถล้มนคนที่ตัวใหญ่กว่าหลายเท่าได้ง่ายๆ แบบไม่เสียเหงื่อ แต่คนคนนั้นไม่ใช่ไฉลุกมาข้างล่างแน่นอน

มีแต่ผมนี่แหละที่ถูกจับโยนลงบนที่นอนอะ

นอกจากของเล่นชวนปวดหัวกับคอสเพลย์ ก็ยังมีรองเท้า เสื้อผ้า แล้วก็สร้อยข้อมือที่ผมรู้สึกชอบมากเป็นพิเศษ เหมือนว่าจะสั่งทำนะ มีมาสองเส้น เส้นหนึ่งพอดีกับข้อมือผม ส่วนอีกเส้นคาดว่าจะเป็นของเจ้าตัวเอง

ผมถอดมันออก เอาวางไว้บนที่นอน ก่อนจะเดินตรงไปที่ห้องแต่งตัว ตู้เสื้อผ้าขนาดใหญ่มีทั้งเสื้อของผมและเสื้อของโยอยู่รวมกัน ส่วนอีกตู้เป็นกางเกง เสื้อรองเท้า เครื่องประดับต่างๆ ที่เข้าคู่กัน พวกผมไม่ค่อยได้สวมหรอก เพราะไม่ค่อยได้ไปไหนด้วยกัน แต่คนซื้อก็ยังคงซื้อมาอยู่เรื่อย โดยเฉพาะเสื้อผ้า จะเยอะเป็นพิเศษ

หลังจากที่อาบน้ำเสร็จ ผมก็ลงมาจากห้องพร้อมกับสร้อยข้อมือที่โยซื้อมาให้ สวมของตัวเองไว้ ส่วนอีกเส้นถืออยู่ในมือ

“เสร็จหรือยัง” ผมเดินเข้าไปใกล้ ชะโงกหน้ามองผ่านต้นแขนแกร่งไปที่กระทะ เมื่อเห็นว่าอาหารที่ทำนั้นเสร็จเรียบร้อยแล้วก็พูดต่อ “ขอมือหน่อยสิ”

“ทำอะไร”

“ใส่นี้ไง”

“พี่เห็นแล้ว? ชอบหรือเปล่า”

“ชอบ สั่งทำเหวอ”

“จากร้านที่มีชื่อเสียงของที่นี่ ผมไปเดินดู แต่คิดว่าไม่มีอันไหนเหมาะกับพี่ที่เคยสั่งทำขึ้นมา ที่จริงผมมีกำหนดกลับก่อนหน้านั้น แต่เพราะรอรบสร้อยด้วยตัวเอง ทำให้ผมกลับช้ากว่ากำหนดการเดิมไปอีก” โยยืนนิ่ง ก้มมองผมที่กำลังสวมสร้อยข้อมือให้ มันดูแปลกๆ ตาไปสั๊กหน่อย อาจจะเพราะโยมันไม่ค่อยชอบสวมเครื่องประดับประเภทสร้อยข้อมือ

ส่วนใหญ่จะเป็นนาฬิกา ในห้องแต่งตัวก็มีอยู่หลายเรือน ทั้งที่ซื้อมาและสั่งทำเป็นคู่ บางเรือนผมก็เป็นคนซื้อให้มันเองกับมือด้วย

“มันเหมาะกับภรรยาหรือเปล่า”

“เหมาะ ผมคิดเอาไว้แล้วว่ามันต้องเข้ากับข้อมือพี่”

“ถ้าอย่างนั้นกูไม่ถอดออกแล้ว จะใส่มันเอาไว้แบบนี้ตลอดเลย ดีไหม” เอาอกเอาใจสักหน่อย อุตส่าห์เปย์ให้ผมขนาดนี้ ถึงผมจะไม่ได้ถามราคาของมัน แต่ก็แน่ใจว่าคงจะไม่ใช่หลักร้อยหรือหลักพันแน่ๆ

“ดี ผมก็จะไม่ถอดเหมือนกัน”

สร้อยข้อมือเส้นนี้ ดูเหมือนจะกลายเป็นของแทนใจระหว่างผมกับโยแล้วละ

หวังว่าลูกน้องผมมันจะไม่สังเกตเห็นแล้วชักใช้มากจนเกินไปนะ

“ข้าวผัดเบคอนเหวอ นากินจัง”

“อร่อยมาก ผมจะตักใส่จานให้ พี่ไปนั่งรอสิ”

ผมเดินออกจากห้องครัวมาตามที่อีกฝ่ายบอก เปิดตู้เย็น

หยิบน้ำมาเทใส่แก้วดื่ม ก่อนจะเปิดโทรทัศน์ เตรียมตัวกินข้าวพร้อมกัน หลายวันที่ไม่ได้เจอหน้า ต้องพูดคุยกันผ่านข้อความ มันทำให้ผมคิดถึงอีกฝ่ายมากไม่ต่างกัน ทุกวินาทีในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ผมจำเป็นต้องอยู่ที่ว่างสูง ระบายยิ้มออกมาเมื่อได้เห็นภาพเดิมๆ ของเราอีกครั้ง

ช่วงนี้โยกกำลังขยับขยายอิทธิพลกลุ่มของมันออกไปที่เมืองอื่น ๆ ทั้งธุรกิจเบื้องหน้าและเบื้องหลัง ทำให้พวกเราไม่ค่อยได้เจอกันบ่อยเหมือนในช่วงแรกที่ตัดสินใจเริ่มต้นความสัมพันธ์ต้องห้ามนี้

ส่วนผมที่ไม่ได้เป็นคนสืบทอดอะไรต่อจากพ่อโดยตรง งานสำคัญอย่างการสร้างอิทธิพลของพยัคฆ์ สานสัมพันธ์กับพวกตำรวจ นักการเมือง หาเส้นสายใหญ่โตก็เป็นหน้าที่ของโรมันทั้งหมด รวมไปถึงการออกหน้ารับแทนผมเวลาถูกพ่อต่อว่าด้วย โรมันทำมันแทนแม่ที่เสียไปตั้งแต่ผมยังเด็ก

ความสัมพันธ์ของผมกับพ่อไม่ค่อยจะดีเท่าไร และเริ่มหนักข้อขึ้นตั้งแต่ที่ผมบอกกับเขาว่าไม่อยากทำอะไรแบบนี้แล้ว เจอหน้ากันครั้งหนึ่งก็ทะเลาะกันตลอด เรื่องเดิมๆ ที่พ่อพยายามจะให้ผมติดตามโรมันไปทุกที่เพื่อเรียนรู้งานทุกอย่าง ทำราวกับจะดันให้ผมขึ้นไปแทนที่พี่ชายของตัวเอง

“มองหน้าผม เดี่ยวยิ้ม เดี่ยวเศร้า พี่คงไม่ได้คิดเรื่องบนรถอีกแล้วใช่ไหม”

“เปล่า คิดเรื่องที่พ่อูกำลังจะกลับมาที่นี่ เหนื่อยนะ ูกไม่อยากทะเลาะกับเขา” ผมบอกไป รับงานข่าวจากมือไฉ่โยมาวางลงตรงหน้า

“พ่อพี่ยังไม่เลิกความคิดที่จะให้พี่ไปทำงานพวกนั้นอีกเหรอ”

“ถ้าเขายอมเลิกง่าย ๆ ูกคงไม่ต้องมานั่งคิดมากแบบนี้”

“บอกเขาสิ ถ้ายอมให้พี่แต่งงานกับผม ผมจะทำให้หมดทุกอย่าง เงินทุกบาททุกสตางค์ยกให้ลูกชายเขาคคนเดียว บ้าน รถ เป็นของพี่หมด”

“พ่อคงฆ่ากูแล้วตามไปฆ่ามึงต่อแน่ๆ”

ถึงผมจะหัวเราะกับสิ่งที่ตัวเองพูด แต่ก็รู้ดีว่ามันจะเกิดขึ้นจริงๆ แน่نون ถ้าหากว่าผมเอาเรื่องของตัวเองและโยไปบอกกับพ่อ สิ่งที่พ่อเกลียดมากที่สุดคือกริมม์ และรองลงมาก็คงจะเป็นลูกชายที่ไม่ได้เรื่องแบบผม

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ยอม จะได้ไปอยู่กับพี่ไง”

“ปากอะ”

“หวาน เพิ่งจูบไปเองนี่” ทำท่าจะเข้ามาคลอเคลียผมอีกแล้ว “ผมพียาวกว่าเดิมนะ”

“กูจะกินข้าว อย่างกวน พุดให้มันรู้เรื่องหน่อย” ผมขมวดคิ้วดูย้อมมือของคนตัวสูงเอาไว้ไม่ให้แกะยางมัดผมออก นานๆ จะออกปากว่าสักทีหนึ่ง ซึ่งโยก็ค่อนข้างจะเชื่อฟังผม ถูกดูเข้าหน่อยก็ถอยกลับไปพร้อมกับสีหน้าตัดพ้อ ทำตัวเป็นลูกหมาขึ้นมาจริงๆ

“พรุ่งนี้ทั้งวันผมจะไม่ปล่อยให้พี่ลงจากเตียงเลย คอยดูแลอะ”

“น้ำหมดตัวก่อนพอดี”

“อ้อ เก็บไว้เยอะ จะปล่อยเข้าไปให้หมดเลย”

ได้ยินแล้วก็แทบจะสำลักข้าวที่กิน ต้องหน้าทหน้าไหนถึงได้กล้าพูดเรื่องบนเตียงตอนกำลังกินข้าวกันเนี่ย เสียงโทรทัศนแทบจะไม่เข้าหู มัวแต่ต่อล้อต่อเถียงกับไอโย

เห็นข่าวสำคัญผ่านหูผ่านตาก็นึกขึ้นมาได้ว่าผมยังมีเรื่องต้องคุยต่อ

“กูว่าจะถาม มีข่าวว่าตำรวจหลายแหล่งค้ามนุษย์เมื่อไม่กี่วัน

ก่อน คงไม่ใช่ของมึงหรอกนะ”

“ไม่ใช่ ผมไม่ทำธุรกิจแบบนั้น เหมือนว่าพวกมันเป็นแค่กลุ่มที่รวมตัวกันโดยเฉพาะ น่าจะมีใครสักคนอยู่เบื้องหลัง”

“ช่วงนี้ตำรวจคุมเข้ม อะไรที่ดำมืดมากเกินไป กูไม่อยากให้มึงทำ” คนอย่างพวกผม จะบอกว่ามือขาวสะอาด มันก็คงเป็นไปไม่ได้ เพียงแต่ธุรกิจบางอย่างมันก็เลวร้ายเกินกว่าจะทำต่อ ยาเสพติดหรือการค้ามนุษย์ ตั้งแต่โรมันก้าวเข้ามาแทนพ่อ ธุรกิจพวกนี้ก็ไม่เคยมีอยู่ในแก๊งอีกเลย ลูกน้องที่ไม่เคารพกฎของแก๊งเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนี้ มักแลกด้วยชีวิตของตัวเองเมื่อเรื่องรู้ถึงหูพี่ชายผม

“ไม่ต้องห่วง กลุ่มของกริมมีไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องพวกนั้นมาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ผมอาจจะพูดตรงไป แต่ผมกับพ่อไม่ได้ทำทุกอย่าง ไม่สนใจแม้กระทั่งชีวิตของคนทั่วไปเพื่อให้ได้เงินมา”

“เจ็บอยู่นะ แต่ก็จริงที่ว่าพ่อกูทำได้ทุกอย่าง”

“ผมไม่ได้ว่าพี่”

“กูรู้ มึงนะเหวอจะกลัวว่าอะไรกู ขึ้นมึงกูใส่ต่อหน้าลูกน้องลับหลังเข้าหน้าอัยก็แทบจะจูบเท้าอยู่แล้ว”

“อย่าพูด ผมเสียการปกครองหมด”

“ไม่จริงหรือไง”

“จริง เมียเป็นของสูง มึงกูห้ามใช้” โยพยักหน้า ใบหน้าจริงจังจนผมหลุดยิ้ม ยกมือไปหยิกแก้มของอีกฝ่ายเบาๆ อย่างมันเขี้ยว เวลาปกติที่อยู่กับลูกน้องไม่ใช่แบบนี้หรอกนะ ดีหน้าเคร่งขรึมวางท่าดูดันอยู่ตลอด ไม่อย่างนั้นมันคงไม่สามารถคุมลูกน้องส่วนใหญ่ให้อยู่ในกฎระเบียบได้หรอก

“นี่ถึงวันแรกที่เจอกันเลย”

“ไม่ต้องเล่าแล้ว”

“ทำไมอะ คุชอบมากเลยนะ ใครก็ไม่รู้แอบมาดักรอคุเพื่อจะบอกว่าชอบ แต่ดันทำหน้าอย่างกับจะมาหาเรื่อง พยัคฆ์กับกริมม์ไม่ถูกกัน คุนึกว่ามึงจะยิงกูแล้วเอาไปโยนทิ้งลงทะเลแล้ว”

นึกไปถึงตอนนั้นแล้วก็ขำ ผมที่เบื่อกับชีวิต พาตัวเองออกมาเดินเล่น ไม่มีลูกน้องอยู่ด้วยสักคน แล้วอยู่ดี ๆ โยก็โผล่พรวดมาตรงหน้า อย่างเท่าเข้ามาใกล้ทีละก้าวขณะที่ผมได้แต่ยืนนิ่ง ขำมันก้าวไม่ออกเพราะตัวตันเหตุที่ใช้สายตากดดันกันมาแต่ไกล ไม่ใช่แค่นั้น จะจับกันทั้งทีเลือกพกปืนมาด้วยอีกต่างหาก ใครบ้างจะไม่กลัว

“ผมพกติดตัวเฉย ๆ ขำมเซตมา ลูกน้องพี่เห็นหน้าผมได้ที่ไหน”

อันนั้นก็เรื่องจริง

เจอโยทีก็ชวนผมไปมีเรื่องด้วยที ทำอย่างกับว่าลูกพี่พวกมันสู้ได้

“พวกมันไม่ชอบที่มึงเก่งกว่าคุนะ เวลาคุโดนพ่อก็บอกว่าก็มักจะถูกเอาไปเปรียบเทียบกับมึงตลอด ไอ้พวกนั้นก็เลยพลอยเหม็นหน้ามึงไปด้วย”

“ช่างลูกน้องพี่เถอะ แคพี่รักผมก็พอแล้ว”

ผมระบายยิ้มตอบ ไม่ปฏิเสธอะไร เราสองคนก็มีความคิดที่เหมือนกันนั่นแหละ คนรอบตัวจะคิดยังไงก็ช่าง แคในสายตาของโย ผมคือคนที่มันรักมากที่สุดก็พอ และในสายตาของผม ถ้าไม่นับรวมโรมัน วาโย กริมม์ ก็คืออีกคนที่ผมรักมากเหมือนกัน

“กินข้าวเสร็จแล้วดูหนังกันไหม”

“ผมไม่อยากดูหนัง”

“แต่เรากจะไม่เอากันวันนี้” ผมรีบดักทาง ดึกขนาดนี้แล้วอีกอย่าง...เพิ่งจะกินข้าวเข้าไปอืม ๆ ดูหนังสักสองชั่วโมงแล้วก็นอน

พักผ่อนดีกว่า

เรื่องนั้น...พຽ່ງนี้ค๋อยว่กัันอีกที

“พีเริย์”

“อย่าได๋น๋ำโย มึงไม่เหน้อยเหรอ พักเอาแรงก่อน ภูไม่เอยากให้มึงมาหัลบคากอหรอกนะ พຽ່ງนี้จะไม่ห้ามเลย” แกล้งแห่ยออกไปเรียกรอยยัมมุ่มปากของอีกฝ่าย ดวงตาคมดุเป็นประกายคล้ายจะบอกว่พຽ່ງนี้ผมไม่รอดแน่ๆ แต่ก็เป็นอันว่เราตกลงกันได้แล้วในตอนนี้

“ดูเริ่จะอะไร”

“ไม่รู้สิ วัค๋อยเลือกอีกที มึงไปเปิดห่องให้न्ह้อย เดี๋ยวภูล้งจានเสร็จจะตามไป”

โยพักหน้า หลังจากตีมน้ำเสร็จ มันก็ลุกออกไป ห่องดูหนึ่งอยู่ชั้นล้งของบ้าน ด้านในสร้างจำลองคล้ายโรงหนังขนาดย่อม แอร์เย็นฉ่ำ เบาะหนานุ่ม ทดแทนที่พวกผมไม่สามารถออกไปดูหนังด้วยกันข้างนอกได้บ่อยๆ โยมันก็เลยทำห่องนี้ขึ้นมา นอกจากว่วันไหนเอยากจะเปลี่ยนบรรยากาศ เพิ่มความตื่นเต้นให้แกชีวิตสักन्ह้อยวันนั้นถึงจะพากันออกไปดูหนัง กินข้าวกันข้างนอก

ซึ่งวิธีที่ออกไปมันก็ไม่น่าพุดถึงเท่าไหร...

“ดูเริ่เรื่องนี้ไหม” โยเงยหน้าขึ้นมาถามเมื่อผมเปิดประตูห่องเข้าไป ร้างสูงนั่งอยู่บนโซฟาตัวใหญ่ มีหมอนกับผ้าห่มเตรียมพร้อมเอาไว้

“แอนิเมชัน?”

“คิดว่พีชอบ”

“ชอบ แต่ดูอย่างอื่นดีกว่า เรื่องนั้นก็ได้” ผมชี้ไปที่หนังเรื่องหนึ่ง นั่งลงข้างๆ กับร่างสูงพร้อมกับคว่ผ้าห่มขึ้นมามาคลุมตัวเอาไว้

เครื่องปรับอากาศในห้องนี้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพจริง ๆ เลย
เปิดแค่แป๊บเดียวก็เย็นฉ่ำไปทั้งห้อง

“หนึ่งผีนะ?”

“เปิดเถอะ ผีจะทำอะไรก็ได้ มีหมาตัวโตที่น่ากลัวกว่านั่งอยู่
ด้วยเนี่ย”

เราทุกคนต้องมีโมเมนต์ที่กลัวผีขึ้นสมอง แต่ก็อยากจะดูหนัง
ผีกับคนที่รักบ้างแหละ

ทำตัวบอบบางในอ้อมกอดของเขาอะ เข้าใจไหม

03.27 น.

ผมอ้าปากหาว น้ำตาซึมอยู่ภายใต้ริ้วแขนแข็งแรง หนึ่งใกล้
จะจับ ส่วนคนที่แสดงออกว่าเรียวแรงเหลือล้น เอะอะก็จะจับผม
โยนลงที่นอนมาตั้งแต่เจอหน้ากัน ตอนนั้นสลบไปเป็นที่เรียบร้อย
หลับก่อนที่หนึ่งจะถึงครึ่งเรื่องเสียอีก

“โย”

“หือ...”

“ขยับหน่อย ภูจะปรับโซฟา คิन्नนั้นนอนตรงนี้แล้วกัน” กระซิบ
บอกเสียงเบา ดึงแขนที่กอดรัดอยู่ออกอย่างเบาที่สุด โยเปิด
เปลือกตาขึ้นมอง ท่าที่สะลึมสะลือก่อนจะหลับไปอีกครั้ง ปล่อยให้
ผมลุกอ้อมไปด้านหลังโซฟา ก้มลงกดปุ่มเพื่อปรับเอนพนักพิงลงมา
เป็นพนักนอนสำหรับสองคน เสร็จแล้วก็ลุกเดินไปเพิ่มอุณหภูมิเครื่อง
ปรับอากาศ เพราะที่เปิดอยู่ตอนนี้มันเย็นเกินไปหน่อยนะ

ปิดทุกอย่างภายในห้องแล้วก็เดินคลำทางกลับมาที่โซฟาอีก
รอบ

“ผมยังไม่ได้อาบน้ำเลย” จู้ ๆ คนที่เคลิ้มหลับไปก็พุดขึ้นมา

น้ำเสียงราบเรียบ แต่ฟังแล้วผมรู้สึกว่ามันกำลังอแงอยู่นิดหน่อย
“ไม่ต้องแล้ว นอนเถอะ” ไม่ใช่แค่พูด แต่ผมก็ลงไปหอมแก้ม
อีกฝ่ายเพื่อเป็นการพิสูจน์ไปด้วย “ยังหอมเหมือนเดิม”

“เดี๋ยวจะโดน”

“อะไร ลืมตาให้ขึ้นก่อนเถอะ แล้วค่อยมาชู้กู” ผมแทรกเข้าไป
ในวงแขนของอีกฝ่าย จูบเบา ๆ บนเรียวปากเย็นชืดที่ขยับตอบโต้มา
เล็กน้อย หลังจากนั้นก็ปล่อยให้ผมหยอกล้ออยู่ฝ่ายเดียว จนเริ่มจะ
รำคาญละมั้ง ถึงได้พึมพำออกมาเสียงแหบแห้ง

“ผมจะนอน”

“นอนสิ กูก็นอน”

“พี่ก็หยุดจูบผมสักทีดิอะ”

“หยุดแล้ว”

จ๊ับ!

“พี่เรย์”

“โอเค ๆ กูไม่แกล้งแล้ว ฝันดีไอ้หมา”

“อ้อ ฝันดีแมวแก่”

EP : 02

“โย ยาสระผมหมดเหรอ”

“อยู่ในตู้นหัวพีอะ”

“เข้ามาหีบให้หน่อย กูหีบไม่ถึง” ทำไมต้องสร้างห้องน้ำให้มีตู้แขวนด้านบน ก็รู้ว่าส่วนสูงของผมมันไม่ค่อยเอื้ออำนวย จะโทษโยว่าเอาไปไว้ทำไมข้างบน ผมก็ดันรักแฟนมากเกินกว่าจะโทษมันไง เพราะฉะนั้นโทษคนที่ออกแบบบ้านนี้แหละ

“ผมไม่อยู่หลายวัน พี่ไม่สูงขึ้นเลยเหรอ”

“มึงมาให้กูตีปากสักทีมา ส่วนสูงคนนะ ไม่ใช่ถ่วงอก จะได้เจริญเติบโตในระยะเวลาไม่กี่วันเนี่ย” ผมแว๊ดๆ ใส่ ได้ยินเสียงหัวเราะดังตอบกลับมา ก่อนที่ประตูห้องน้ำจะถูกเปิดออก ตามด้วยร่างสูงของเด็กที่อายุน้อยกว่าผมสามปี ตอนเด็กๆ พ่อมึงคงให้กินยีราฟเข้าไปสินะ ถึงได้สูงเกินหน้าเกินตาขนาดนี้

ใบหน้าหล่อเหลาปรากฏรอยยิ้มมุมปาก ย่างเท้าเข้ามาใกล้ผมที่ยืนกอดอกพิงผนังห้องน้ำอยู่

“แบบพี่เขาเรียกขนาดพกพา หิ้วง่าย อุ้มสะดวก”

“ฟังจากที่มึงพูด กูแทบจะไม่ใช้คนแล้วนะ” เหมือนเป็นสิ่งของหรือตัวอะไรสักอย่าง “หยิบยาสระผมให้หน่อย จะอาบน้ำ”

“ทำไมรีบอาบ” เจ้าของร่างสูงใหญ่ขยับเข้ามาใกล้ ยื่นมือมาจับแขนผม ก่อนจะดึงเข้าไปหาร่างกำยำของตัวเอง ซึ่งผมก็ไม่ได้ขัดขืน ยกแขนขึ้นโอบกอดรอบต้นคอพลางสอดปลายนิ้วเข้าไปใต้เส้นผมสีดำคล้ำ

“ร้อน แล้วกูก็รู้ว่ามึงหิวแล้วด้วย”

หิวที่ไม่ได้แปลว่าหิวข้าวนะ

เชื่อเถอะ ไม่มีใครรู้จักโยได้ดีไปกว่าผมหรอก

“พี่รู้หรือ”

“อ้อ เราไม่ได้เพิ่งคบกัน ก็คงไม่แปลกที่กูจะรู้จักนิสัยแพนตัวเอง แต่ถ้าให้ดูจากอย่างอื่น... มันก็ชัดเจนอยู่ว่ามึงแทบจะทนไม่ไหวแล้ว” พุดไปผมก็หลุบตาลงมองที่ทางเกงของไอโยไปด้วย เลื่อนมือขวาลงต่ำ ใช้ปลายนิ้วเกี่ยวขอบกางเกงรั้งลงเล็กน้อยให้พอเห็นแกนกายที่คับแน่นอยู่ข้างใน

“เพราะพี่ชอบชนแบบนี้ไง”

“อย่าโทษกูหน่อยเลย ต่อให้กูนั่งเฉยๆ ใส่เสื้อผ้ามิดชิด มึงก็ยังมีอารมณ์กับกูอยู่ดีนั่นแหละ”

“ทุกครั้งที่มีมึง พี่ผมจะนึกถึงเวลาที่เรามาเจอกัน” โยกระซิบบอกหน้าตาย ริมฝีปากของเราห่างกันเพียงแค่แผ่นกระดาษกัน สัมผัสเฉียดผ่านกันไปมาครั้งแล้วครั้งเล่าแต่ก็ไม่ยอมจูบ

โยมันกำลังแก้ง่ายๆผมอยู่ และมันก็ได้ผลเสียด้วยสิ

ผมเป็นฝ่ายทาบริมฝีปากลงไปก่อน แต่ก็ไม่ได้เป็นฝ่ายชักนำ เพราะทันทีที่เราแนบชิดกัน ผมก็ถูกไอโยผลักแนบไปกับผนังเย็น

เจียบ ก่อนจะเลื่อนฝ่ามือสอดลงไปใต้ขาจับผมยกลอยขึ้นเหนือพื้น
ให้สองขาถอดเกี้ยวอยู่บนเอนของมัน

“อยู่ที่นี่ ผมช่วยตัวเองทุกวันเวลาที่พี่ไม่ว่างรับสายผม”

“ก็ทำเหมือนกัน”

“พี่ทำยังไง”

ริมฝีปากอุ่นคลอเคลีย เป็นคำถามที่ไม่ได้ต้องการคำตอบใน
ทันที โยจูบผมและผละออก อมยิ้มเล็กน้อยก่อนจะแนบชิดเข้ามา
อีกครั้ง ปลายลิ้นแทรกผ่านเข้ามาด้านในโพรงปาก ขยับหยอกเย้า
เชื่องช้าให้รู้สึกวาบวาม สะท้านไหวไปทั่วทั้งกาย

ผมชอบจูบที่ติดเถื่อน มันทำให้รู้สึกมีอารมณ์ได้มากกว่า แต่
แบบนี้ก็ชอบเหมือนกัน

กลิ่นหอมเย็นจากยาสีฟันที่เราทั้งคู่ใช้บอวลไปทั้งปาก ผม
แทบจะไม่เหลือเรี่ยวแรงแล้ว ตัวอ่อนโยบ หายใจสั้นเครืออยู่ในเรียว
แขนและร่างกำยำที่กักกันเอาไว้ไม่ขยับเขยื้อน ไอโยจูบย้ำ ดูปลาย
ลิ้นผมจนเกิดเสียงดังสะท้อนเบา ๆ ก่อนจะผละออก นัยน์ตาคมเข้ม
กวาดมองทั่วทั้งใบหน้าของผม

แล้วพุดขึ้น “เล่าให้ผมฟังหน่อย พี่ช่วยตัวเองยังไง”

ผมผ่อนลมหายใจออก สองมือจับไหล่ของแฟนอายุน้อยเอาไว้
ไวแน่น เพยยิ้มยั่วยวนเมื่อเห็นว่าดวงตาสีดำสนิทคู่นั้นกำลังจับจ้อง
อย่างรอคอย

“ก็ทำ...แบบที่มึงสอน ใส่เข้าไปแล้วก็ขยับ ภูนี่ถึงมึงตลอด
เวลาที่กำลังเล่นกับตัวเอง”

“แล้วพี่ชอบหรือเปล่า” ไอโยกระซิบถามเสียงแหบพร่า ชุกใช้
ใบหน้า ลากริมฝีปากร่อนฝ่าไปตามสันคางของผม ขึ้นไปจนถึงดั้งหู
ไม่ทันที่ผมจะได้ตอบ ร่างกายก็เป็นอันต้องสั่นสะท้านอีกครั้งเมื่อลิ้น

อุ่นขึ้นตวัดเลียลงมา

“อ้อ...”

“ว่าไง พี่ชอบของเล่นพวกนั้นไหม”

“ชอบสิ” ผมครางตอบเสียงแผ่ว ปลายนิ้วขยุ้มอยู่บนเส้นผม
นุ่มลื่นระบายความเสียวซ่าที่ได้รับ

“ชอบมากกว่าของผมหรือเปล่า”

“นั่นมัน...ไม่มีทาง

ผมจะไปชอบของเล่นมากกว่าได้ยังไง

“จะถามคำถามที่รู้คำตอบอยู่แล้วทำไม”

“ผมไม่รู้”

“ชอบของมึงมากกว่า” ไม่ต้องรอให้โยถามต้อนอีกครั้ง ผมก็
เอ่ยบอกไปเสียงสั้นพรว้า มั่นใจว่าสายตาที่จ้องมองอีกฝ่ายในตอนนี
จะต้องหยาดเยิ้มมากแน่นอน เพราะผมรู้สึกได้ถึงอารมณ์ความ
ต้องการของตัวเองที่ใกล้จะระเบิดออกมาแล้ว

เสียงหัวเราะในลำคอตั้งขึ้น โยแนบริมฝีปากลงมาที่สันกราม
ลากลงไปที่ดินคอของผม ขบเม้มปากฝังร่องรอยเอาไว้ สลับกับใช้
ปลายลิ้นโลมเลียลงมาในตำแหน่งเดียวกัน

แค่นี้ขนกายผมก็ลุกเกรียวไปหมด

ส่วนอ่อนไหวมีหยาดน้ำไหลซึมออกมา บ่งบอกว่าผมกำลังมี
อารมณ์มากแค่ไหนในตอนนี้

และ...

ปึงๆ

“บอสดรึบ”

“...”

“...”

ทุกสิ่งทุกอย่างหยุดชะงักในทันที

โยผละออกจากต้นคอผมด้วยใบหน้าที่เหม็น ตวัดสายตามอง
ไปด้านนอกห้องน้ำ ก่อนจะค่อยๆ ปล่อยผมลง ยกมือขึ้นเสยผม
ตัวเอง เผยให้เห็นแนวตาดำมืดที่มีประกายความหงุดหงิดพาดผ่าน
“เดี๋ยวผมมา”

“อ้อ ไปเถอะ อย่าดุ่มน่ะ ปกติเพนต์มันไม่เข้ามาที่นี่อยู่แล้ว
ถ้าไม่ใช่เรื่องด่วน”

‘เพนต์’ ที่ผมหมายถึง คือลูกน้องคนสนิทของอีกฝ่าย เป็น
บุคคลเพียงคนเดียวที่รู้เรื่องที่พวกผมสองคนคบกัน ซึ่งตลอดระยะ
เวลาที่ผ่านมา เพนต์ก็เก็บความลับได้ดี อาจจะช่วยนิสัยที่ค่อนข้าง
เงิบขริม พุดเมื่อจำเป็นเท่านั้น ก็เลยทำให้ได้รับความไว้วางใจ

ตอนแรกผมเองก็คัดค้านอยู่นะ แต่โยยืนยันว่าเชื่อใจได้ ซึ่งก็
เชื่อได้อย่างที่บอกนั่นแหละ

เพนต์คอยช่วยผมหลายอย่าง เท่าที่ลูกน้องคนหนึ่งจะทำได้
เลยละ

โยเดินออกจากห้องน้ำไป เสียงเปิดประตูดังขึ้นและตามด้วย
เสียงพูดคุยที่ฟังดูเคร่งเครียดของลูกน้องคนสนิท จากนั้นไม่นาน
เสียงก็เงียบลง ดูเหมือนว่าทั้งคู่จะออกไปเพื่อคุยเรื่องสำคัญบาง
อย่างสินะ

แอบเสียดายอยู่นิดหน่อย แต่ก็ช่วยไม่ได้...

ยังไงก็เถอะ โยกลับมาแล้ว และมันคงไม่ไปไหนไกลในช่วง
สองสามวันนี้แน่นอน มันเป็นเรื่องปกตินะ ถ้าต้องไปที่ไหนนานๆ
ไม่ได้เจอกันเลย มันจะต้องมีวันว่างที่อยู่ตัวติดกับผม และในระหว่าง
นั้น ไม่ว่าจะมึนงงขนาดไหนเข้ามา ผมก็จะต้องมาก่อน
งานของมันตลอด จนบางครั้งผมก็ต้องเป็นฝ่ายพูดว่าจะรออยู่ที่บ้าน

นั่นแหละ มันถึงจะยอมไป และรีบกลับมาหลังจากที่งานเสร็จ

ผมอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า และนั่งเล่นโทรศัพท์รอโยอยู่ในห้อง
กว่ามันจะกลับมา ทำเอาผมเกือบจะหลับไปอีกรอบ

สรุปก็ยังไม่ได้สระผมเพราะไม่มีคนหยิบแชมพูให้ และผมก็
หยิบเองไม่ถึง เลยรวบมัดเอาไว้หลวมๆ นึกรำคาญใจกับผมของ
ตัวเองอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้คิดจะตัดสั้น เพราะโยมันชอบให้ผมไว้ยาว
เลยไหลลงมาเล็กน้อย ถ้ายาวเกินกว่านี้ ผมก็จะให้ร้านเล็มออกให้

“เพนต์กลับแล้วเหอ”

“ยัง ผมให้มันออกไปซื้ออะไรมาให้พี่กินตอนเช้า”

“แล้วมึงอะ?”

“เรื่องด่วนนิดหน่อย แต่ผมจะรีบกลับมา” โยว่า เดินตรงเข้าไป
ในห้องแต่งตัวโดยที่ผมเองก็เดินตามไปด้วย เห็นมันกำลังหาเสื้อผ้า
ที่ดูเป็นทางการพอสมควร ผมก็เลยเข้าไปช่วยเลือก หยิบกางเกง
ตัวนั้น เครื่องประดับอันนี้ที่คิดว่ามันจะต้องเข้ากัน

“เปลี่ยนเป็นนาฬิกาแทนไหม ภูจะดูให้”

“บอกแล้วไงว่าผมจะไม่ถอดออก”

ทำตัวน่ารักตลอด แล้วแบบนี้จะไม่ให้ผมรักมันมากจนพร้อม
ที่จะเสี่ยงทุกอย่างได้อย่างไร

ผมเดินเข้าไปถอดอีกฝ่าย ทำให้ร่างนั้นหยุดนิ่งไปเล็กน้อย คิ้ว
เรียวสวยเล็กขึ้นก่อนจะค่อยๆ กอดผมตอบ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้ม
ขึ้นมาอย่างอารมณ์ดี

“ผมชักไม่อยากไปไหนแล้วสิ ช่างหัวธุระมัน ช่างหัวตำรวจ
พวกนั้นด้วย”

“ตำรวจ?”

“ไม่ต้องห่วง แค่เรื่องเข้าใจผิด”

“เข้าใจผิดอะไร ทำไมถึงมีตำรวจเข้ามาเกี่ยวล่ะ”

สิ่งที่โยบออกมา ทำเอาผมตาเบิกกว้างและขยับห่างออกมา เพื่อพูดคุยจริงจัง ที่แล้งมาไม่ว่าจะงานไหนของมันก็มักจะผ่านไป ด้วยดีเสมอ ไม่เคยเลยที่จะต้องไปข้องเกี่ยวกับพวกตำรวจ พอได้ยินแบบนี้มันก็เลยอดที่จะตกใจไม่ได้

“พี่จำเรื่องที่พี่ถามผมเมื่อคืนได้ไหม คำนุชยะอะ”

“จำได้ มึงคงไม่-...”

“ผมไม่ได้ทำจริง ๆ” โยย้ายกับผมอีกรอบ ใบหน้าหล่อเหลา จริงจังในตอนที่สบตากัน “แต่พวกที่ถูกจับ มันเคยเป็นคนของผมมาก่อน พวกมันขัดทอดมาว่าผมอยู่เบื้องหลัง ผมต้องคุยกับพ่อเรื่องนี้ นิดหน่อย จะกลับมาตอนเย็น พี่จะรอผมใช้เปล่า”

“ไม่รู้สิ กฎาจะหาใครสักคนจากแอปฯ หาคู่เพื่อไปเที่ยวกัน ระหว่างที่มึงไม่อยู่”

แน่นอนว่าผมแค่แกล้งโยเล่นเท่านั้น แอปฯ หาคู่อะไรกันล่ะ ของพวกนี้เคยมีอยู่ในโทรศัพท์ของผมที่ไหนกัน

“พี่อยากตายหรอ”

“มึงจะฆ่ากูหรือไง”

“ก็ไม่ว่า ถ้าพี่นอกใจผม” โยว่า โยนเสื้อที่ถอดออกใส่ลง ตะกร้า ก่อนที่มันจะคว้าเอาผ้าเช็ดตัวขึ้นพาดบนบ่า ก้าวเข้ามาใกล้ผมอีกครั้ง “แน่นอนว่าผมไม่กล้าทำหรอ ผมก็ปากดีไปอย่างนั้นแหละ พอเอาเข้าจริง ๆ ก็คงยอม ถ้าพี่อยากจะไปกับใคร...ผมจะกล้าทำให้พี่เจ็บได้ยังไง จะดีพี่ ผมก็ยังไม่กล้าเลย”

“จริงจังไปแล้วมึงอะ โทรศัพท์กูไม่มีแอปฯ หาคู่ที่ว่าหรอ หมดมันชัดแล้วก็หัวง ทำพูดว่าไม่ตีกูหรอ แต่จับขังในห้องไม่ให้ลงจากเตียงเลยนะสิ”

“หึๆ เหมือนพี่จะรู้จักผมนะ”

“กูแฟนมึงไง ครึ่งก่อนสามวันสามคืน กูไม่ลืมหรอกนะ”

แค่ผมไปติดต่อกับลูกชายเจ้าของโรงแรมใหญ่ แล้วบังเอิญว่าหลังจากพูดคุยธุรกิจกัน ใจเด็กคนนั้นมันดันถูกใจผมมาก อยากจะสานต่อ ยุ่งวุ่นวายจนน่ารำคาญ พอโยรู้เรื่องก็สั่งห้ามผมไม่ให้ยุ่งด้วยเด็ดขาด สามวันนั้นผมก้าวออกจากห้องนอนแบบนับครั้งได้เลย

“มันก็เวอร์ไป ที่บอกว่าผมไม่ให้พี่ลงจากเตียง”

“ใช่ มึงให้กูลงจากเตียง แต่นั่นก็คือตอนที่มึงจะเปลี่ยนไปเอากูในห้องน้ำ หรือไม่กี่ห้องแต่งตัวแทนไง”

“พี่จำได้จริง ๆ ด้วย แสดงว่ายังไม่แก่เท่าไร”

“ทำไม ถ้ากูแก่แล้วมึงจะทิ้งกูหรอ”

โยหัวเราะร่วนเมื่อได้ยินผมพูด ตวัดแขนโอบรอบเอวผม ก้มหน้าลงมาคลอเคลียพรางพุดขึ้น “ใครจะกล้าทิ้งพี่ สำหรับผม... ยิ่งแก่ก็ยิ่งกินอร่อย”

“มึงก็พากูมาแต่เรื่องนี้ ไปอาบน้ำได้แล้ว เสร็จงานแล้วก็รีบกลับมา”

“พี่อาบน้ำกับผมอีกสักรอบไหม”

“พอเถอะ คงจะได้อาบน้ำอยู่หรอก” ผมส่ายหน้า เบี่ยงตัวออกมาจากเรียวแขนแข็งแรงของร่างสูงที่กำลังหรีตามองผม ยืนนิ่งไม่ยอมขยับจนผมต้องพุดต่อ “ไปจัดการธุระของมึงให้เสร็จ กูรออยู่ที่บ้านนี้แหละ กลับมาค่อยทำกัน”

“จะเหงาหรือเปล่า พี่กลับไปอยู่กับลูกน้องก่อนก็ได้ เสร็จธุระแล้วผมจะไปรับ”

“วุ่นวายเปล่า ๆ ทำอย่างกับว่ากูไม่เคยรอมึงอยู่บ้านคนเดียว

อย่างนั้นแหละ กลัวถูกเหงาก็รีบกลับมา”

กว่าจะตกลงกันได้ ไอ้เพนตก็กลับมาพอดี ผมลงมากินข้าว
ระหว่างที่โยกำลังอาบน้ำแต่งตัวอยู่บนห้อง

“มึงไม่กินด้วยกันหรือ” ผมถามไอ้เพนต เห็นมันเอาแต่ยืนนั่ง
ตัวตรงไม่เอียงซ้ายเอียงขวาเลยแม้แต่นิดเดียว เลยอดไม่ได้ที่จะชวน
คุย สมกับเป็นเจ้านายและลูกน้องกันจริง ๆ ถ้าอยู่ด้วยกันแค่สองคน
ผมว่าบ้านคงกลายเป็นป่าช้าแทน หมายถึงอยู่กับคนอื่นนะ เพราะ
ถ้าอยู่กับผม โยไม่เจียบแน่นอน

“ผมกินเรียบร้อยแล้วครับ”

“เหออ จันฝากดูโยด้วย เอาข้าวเข้าให้มันกินก่อนจะไปธุระ
อะไรก็แล้วแต่ ถ่ายรูปส่งมาให้ด้วย ภูจะได้มั่นใจ แล้วถ้ามันทำอะไร
ก็บอกว่ากูสั่ง”

“ครับ”

ครับสุดท้าย หลังจากนั้นก็ยืนสงบนิ่งเหมือนเดิม

ผมได้แต่ถอนหายใจ ก้มหน้าก้มตากินข้าวต่อ โยมันก็เลือก
ลูกน้องได้เหมาะกับนิสัยของมันดี ชอบคนรู้งาน ไม่พูดมาก และไม่
ต้องออกคำสั่งหลายครั้ง แต่บางทีผมก็คิดว่ามันนอกจะเจียบเกิน
ไป ถ้าไม่หันไปมอง ผมก็คงคิดว่าตัวเองนั่งกินข้าวอยู่คนเดียวในห้อง
ขนาดเสียงหายใจยังไม่ได้ยินเลย

โยลงมาจากห้องในตอนที่ผมกินข้าวเสร็จแล้ว ชงกาแฟใส่แก้ว
เอาไว้มัน ส่วนอีกแก้วเป็นของเพนต

ปกติผมไม่ได้ทำหอรกนะ โยมันชงของมันเองนะ ค่อนข้างจะ
ยากเหมือนกัน เพราะผมเองก็ไม่ได้มีกาแฟ ยี่ห้อที่มีแบบซองสำเร็จรูป
ให้ แต่ก็รู้ว่าเราต้องใส่น้ำตาลเพิ่มไปเท่าไร หรือว่าไม่ต้องใส่

“มึงจะดื่มกาแฟก่อนไหม”

“พี่ซิงมาแล้วไม่ใช่หรอ”

“ก็มึงยังไม่ได้กินข้าว เลยจะหาอะไรให้กินรองท้อง ที่จริงกูจะทำขนมปังปิ้งให้ด้วย แต่มันไม่มี”

“เดี๋ยวผมจะแวะซื้อมาตอนกลับ...กินให้หมดแล้วค่อยไป”
บอกผมแล้วก็หันไปสั่งไอ้เพนต์เสียงเข้ม ส่วนคนถูกสั่งก็ไม่คัดค้าน
สักนิด รับแก้วกาแฟที่ผมส่งให้ไปดื่มด้วยใบหน้าเรียบเฉย ไม่บ่งบอก
ว่ารสชาติเป็นยังไง พอดื่มได้หรือเปล่า

“พี่เรย์”

“หือ? ว่าไง”

“มานี่หน่อย”

ผมวางของในมือ เดินตรงไปหาคนรักที่กำลังวางแก้วกาแฟลง
ยังเหลืออยู่ไม่เยอะ แต่ผมก็คิดว่ารสชาติมันน่าจะไม่ได้เรื่อง
เท่าไร

“เป็นยังไงบ้าง กาแฟนะ”

“พี่ใส่น้ำเยอะไป”

“หรอ ให้อู้งงไหม”

“ไม่ต้อง ไรวันหลังผมจะสอน ถ้าพี่อยากทำให้ผม” โยนแบ
ฝ่ามือเข้ากับใบหน้าผม ใช้ปลายนิ้วชี้ๆ ลงบนแก้ม และก้มลงมา
แนบริมฝีปากโดยที่ผมก็ไม่ทันได้ตั้งตัว ไอ้ผมก็หลงลืมไปว่าไม่ได้อยู่
กันแค่สองคน

ขยับริมฝีปากตอบรับจูบนั้น อีกทั้งยังตอบโต้กันด้วยปลายลิ้น
ส่งเสียงครางอื้ออึงอยู่ในลำคอเมื่อฝ่ามือร้อนบีบเค้นลงมาบนกัน
ปิดท้ายด้วยการตีเบาๆ ก่อนจะผละออกไป

“จะไปแล้วใช่ไหม” ผมถามเหมือนคนไม่มีสติ จริงๆ ก็ยังมีนั่ง
กับจูบ กับสัมผัสเมื่อกี้ รสชาติกาแฟยังติดริมฝีปากอยู่เลย ขยับลิ้น

แลบเลีย จ้องมองคนอายุน้อยกว่าที่วัดสายตาดูต้นไม้มองลูกน้องตัวเอง

“ผมจะไปเตรียมรถ” เพนต์พูดขึ้น เดินออกไปทันทีโดยไม่ต้องให้โยพูดอะไร อีกทั้งยังดื่มกาแฟที่ผมชงให้หมดแก้วอีกด้วย

“อย่าทำแบบนั้นต่อหน้าไอ้เพนต์อีก” ดุลูกน้องตัวเองด้วยสายตาแล้วก็ยังไม่วายมาดุมต่ออีก “พี่ไม่รู้หรอกว่าตัวเองน่าเอาขนาดไหน”

“อย่าบ่นน่า มีเมียน่าเอาไม่ดีหรือไง...คนที่ได้เอาก็มีแค่มีคนเดียว”

“ถ้าผมเปลี่ยนใจไม่ไปแล้ว มันก็คือความผิดพี่”

“พอเลย ไอ้เพนต์มันไปเตรียมรถแล้ว มึงเองก็ไปได้แล้ว” ผมยกมือขึ้นห้ามไม่ให้โยมันก้าวเข้ามาโถมกายใส่ ออกคำสั่งด้วยเสียงจริงจัง ถึงแม้สายตาคมกล้ำคู่นั้นจะดูอ่อนวอนมากแค่ไหนก็ตาม

ขียนยอมให้กดหรือจูบอีกรอบ มีหวังคราวนี้ไม่ได้ไปจริง ๆ แน่นนอน

“ไปได้แล้วโย”

“แค่กด”

“...”

สุดท้ายก็เป็นผมสินะ ที่พ่ายแพ้กับลูกอ่อนไอ้หมาตัวโตนี้แหละ ยอมให้มันกดจนแทบจะจมหายไปนอก แต่ก็ดีตรงที่โยมันแค่กดผมจริงจัง ๆ พอใจแล้วก็ไป เหลือแค่ผมคนเดียวในบ้านหลังใหญ่ที่เงียบสงบ

มันเงียบ...แต่ไม่ได้รู้สึกเหงาเหมือนบ้านของผม บ้านที่พ่อไม่เคยกลับมาอยู่ และพี่ชายที่ย้ายไปปักหลักอยู่กับครอบครัว

เพราะไม่ชอบความวุ่นวายจากคนที่ไม่สนิทใจด้วย ผมก็เลย

เลือกที่จะจ้างแม่บ้านรายสัปดาห์แทน คนก็ไม่ค่อยอยู่ จะให้เข้ามา
ทำความสะอาดอะไรทุกวัน จริงไหมล่ะ

ดิง!

ระหว่างที่ผมกำลังเลือกหาหนังดูเพื่อฆ่าเวลา เสียงโทรศัพท์
ก็ดังแฉะเตือนข้อความจากแอปพลิเคชันที่คนนิยมใช้กัน

ผมไม่ต้องเปิดดูก็ได้เลยว่าใคร และเชื่อไหม...เดี๋ยวมันก็
โทร. มา ถ้าผมไม่ตอบข้อความ

Rrrr Rrrr

...

ตอนนี้ผมยิ่งมั่นใจเข้าไปใหญ่เลยละ คนที่โทร. มาจะต้องเป็น
ไอ้เปาแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ ไอ้วัยรุ่นนักร้อนอะ รอกูตอบข้อความ
ไม่ทันใจก็โทร. มันเลยแล้วกัน แล้วผมจะไม่รับก็ไม่ได้ ไม่อย่างนั้น
ถ้าเจอหน้ากัน มันคงเอาเรื่องที่ผมไม่รับสายมาตดพ้อต่อว่าอยู่เป็น
เดือน ๆ แน่นอน ลูกน้องผมแต่ละคน...ดี ๆ ทั้งนั้น

ผมแทบจะไม่มองหน้าจุดตอนที่กดรับ ยกโทรศัพท์แนบหูได้
ก็ส่งเสียงทักทายปลายสายทันที

“ว่าไง?”

[พี! พี่อยู่ที่ไหน พี่ไม่ได้อยู่ที่บ้านนี้ พี่โกหกพวกผมเหรอว่าจะ
กลับบ้าน ตอนนี้พี่อยู่ที่ไหน บอกผมมาเดี๋ยวนี้นะ!] เสียงที่ตอบ
กลับมามีจรรยาบรรณต้องยกโทรศัพท์ให้ห่างตัว กลอกตาขึ้นมองเพดาน
ห้องพลางถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย แต่ก็อดไม่ได้ที่จะ
ยิ้มออกมา

พวกมันก็ชอบเป็นแบบนี้อยู่ตลอด เป็นห่วงจนไม่เป็นอันทำ
อะไร ลืมนั่นมั่งว่าจริง ๆ แล้วผมคือลูกชายของอดีตหัวหน้าแก๊ง และ
ยังเป็นน้องชายของหัวหน้าแก๊งคนปัจจุบันด้วยนะ

“บอกไม่ได้ แต่พวกมึงรู้แล้วว่ากุสบายดีก็พอ ขอให้กูอยู่เงียบ ๆ คนเดียวบ้างเถอะ”

[อยู่คนเดียว...พี นี่พวกผมทำให้พีรำคาญใจขนาดนั้นเลยหรอ]
อะ เดียวก่อน อย่าเพิ่งเล่นบทโศกใส่กู กูไหวล่ะ
แค่ขออยู่คนเดียวเอง...

“ไม่ใช่ มันก็เหมือนครั้งก่อน ๆ ไหม กูก็หายไปออกจะบ่อย ไม่ใช่เพราะรำคาญพวกมึง แต่กูก็อยากมีพื้นที่ส่วนตัวบ้าง พวกมึงก็เหมือนกัน ไม่ต้องคอยอยู่ในสายตากูตลอด ‘ไม่ดีหรอ’ ผมเอาเหตุผลเข้าสู่ ใช้เสียงที่อ่อนลงสักหน่อยเพราะผมเองก็ไม่อยากให้พวกมันคิดมากเหมือนกัน

[แล้วถ้ามีเรื่อง...]

“กูขอเถอะ ใจคอพวกมึงจะมีเรื่องกับกริมม์ทุกวันเลยหรอ?”
[ผมก็ไม่ได้หมายถึงกริมม์]

“...” ผมคงคิดถึงโยมากเกินไปสินะ “อะไรก็แล้วแต่ ความหมายของกูก็คือ พวกมึงน่าจะเพล่า ๆ เรื่องต่อยตีลงบ้าง อายุก็ไม่น้อยกันแล้วนะ ทำตัวแบบนี้ เดียวก็ไม่มีเมียมีลูกกันพอดี”

[ผมเพิ่งยี่สิบหกเองนะพี จะรีบมีเมียมีลูกไปทำไม]

เออ คนที่แก้มันคือกูสินะ

ปีนี้ผมอายุยี่สิบแปด

ส่วนโยก็ยี่สิบห้า

“เอาเป็นว่าพวกมึงช่วยนอนอยู่เฉย ๆ กันบ้าง ทำงานเสร็จจะเลี้ยงฉลอง สั่งอะไรมากิน หรือจะเล่นเกม ออกไปจีบสาวก็ตามสบาย ขออย่างเดียว อย่ามีเรื่อง! ไม่อย่างนั้นกูจะส่งพวกมึงไปอยู่กับโรมันให้หมด” ผมว่าเสียงเข้ม ใ้พวกนี้มันค่อนข้างจะเกรงกลัวพี่ชายผม เป็นเพราะการฝึกคนของโรมันนั้นขึ้นชื่อเรื่องความโหด

มาก

แพทย์มีธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย ลูกค้าที่ใช้บริการก็จะเป็นระดับวีไอพีแทบจะทั้งหมด

ทุกคนที่สมัครเข้ามาล้วนถูกฝึกด้วยการฝึกแบบพิเศษ... เหนื่อยและทรมานเป็นพิเศษ นั่นเป็นอีกเหตุผลว่าทำไมคนถึงน้อย และทำไมไอ้พวกนี้ถึงได้มั่นใจในฝีมือของตัวเองกันนักเวลาที่เกิดเรื่องอะไรขึ้น

[โห นั่นตายได้เลยนะพี่]

“ก็อย่ามีเรื่อง”

[พี่ไม่ได้มีอะไรปิดบังพวกผมใช่ไหม]

“...” ถ้ามึงจู้จี้เลยนะ “กูจะปิดบังอะไรพวกมึงล่ะ แทบจะกินนอนด้วยกันตลอด ถ้ากูมีความลับ คิดว่าจะปิดได้หรือไง”

[ก็จริง ผมเชื่อพี่ แต่ถึงยังไงก็ส่งข้อความมาหาพวกผมบ้าง ไอ้ควมั่นห่วย ผมเองก็ห่วยพี่เหมือนกัน] ไอ้ไปถอนหายใจ เอ่ยออกมาด้วยเสียงทุ้มที่อ่อนลงของมัน ไม่ซึกใช้อะไรผมต่ออีก

“กูจะวางแล้ว รู้ว่าพวกมึงห่วย แต่กูไม่ได้เป็นอะไร ก็เหมือนทุกครั้งนั่นแหละ...” ผมพูดทิ้งท้ายและกดตัดสายโดยที่ไม่รอให้อีกฝั่งตอบรับ ถอนหายใจออกมา ก่อนจะเอนตัวพิงไปกับพนักโซฟา

ถ้าพวกมันรู้ว่าผมคบกับโยจะเป็นยังไงนะ ผิดหวังกันหรือเปล่า

ช่วงสายของวัน สายฝนโปรยปรายลงมาเพราะพายุในช่วงหลายวันนี้ ผมนั่งอ่านข้อมูลที่ได้มาจากไอ้เพนต์อยู่ภายในรถที่จอดสนิท เกือบสิบนาที่แล้วที่ไอ้เพนต์มันลงจากรถไป ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าไปไหน เพราะมัวแต่สนใจข้อมูลตรงหน้า ก็เลยไม่ได้ถามไถ่เหมือนกัน

~ Once upon a time ภาลครั้งหนึ่งที่เราได้รักกัน ~

กวาดตามองออกไปด้านนอกตัวรถก็เห็นว่ามันกำลังเดินตรง
กลับมา

ถือถุงอะไรสักอย่างมาด้วย
ปึก!

ผมวางแท็บเล็ตในมือลง เงยหน้ามองคนสนิทที่ขึ้นมานั่งบน
รถพร้อมคาดเข็มขัดนิรภัยเตรียมจะเดินทางกันต่อ แต่ก่อนหน้านั้น
มันหันกลับมา ส่งถุงบางอย่างในมือมาให้ผม

“อะไร”

“ข้าวครับ ของบอส”

“กูไม่ได้สั่ง”

“ผมทำตามคำสั่งคุณเรย์ ให้บอสกินข้าวเข้าก่อนไปพบท่าน
อ้อ! ถ้ายรูปให้คุณเรย์ดูด้วยนะครับ นี่ก็เป็นคำสั่งเหมือนกัน”

“...”

ตอนแรกก็คิดอยู่เหมือนกันว่าทำไมอยู่ๆ ไอ้เพนต์ถึงได้ทำ
นอกเหนือสิ่งที่ผมสั่ง พอได้ยินชื่อของใครอีกคนจากปากมันก็แค่
ถอนหายใจและรับมา บนโลกนี้คงจะไม่มีใครอีกแล้วที่สามารถทำให้
ผมยอมทุกอย่างได้ เพียงแค่ได้ยินชื่อเท่านั้น บอกให้ตายไปด้วยกัน
ผมก็พร้อมที่จะทำให้เลย

“ฝนตกแบบนี้ คงใช้เวลาอีกครั้งชั่วโง่ บอสจะพักผ่อนหลัง
กินข้าวสักหน่อยก็ได้ล่ะครับ ถ้าถึงบ้านใหญ่ ผมจะเป็นคนปลูกเอง”

“ไม่เป็นไร เมื่อคืนกูพักมาพอแล้ว”

ผมหลับก่อนที่เรย์จะดูหนังจบอีก สัมผัสสุดท้ายคือริมฝีปาก
นุ่มที่แนบชิดลงมาครั้งแล้วครั้งเล่า แกล้งยั่วอารมณ์ผมเล่น ถ้าเป็น
ปกติ ผมคงไม่ปล่อยให้เรย์แกล้งอยู่แบบนั้นแน่นอน

“บอสครับ”

“อ้อ”

“สัปดาห์หน้า...ผมอยากจะขอลางานสักสองสามวัน”

“เฮสิ กฎก็คิดว่ามันควรจะพักบ้าง กฎไม่ได้ไปไหนอยู่แล้ว คงใช้เวลาอยู่กับเรย์ กฎรู้สึกว่าช่วงนี้กฎทิ้งให้พี่เขาอยู่คนเดียวตลอด”

เวลาปกติก็ไม่ค่อยได้เจอกันอยู่แล้ว เพราะเรื่องความสัมพันธ์ที่ต้องเก็บเป็นความลับ ผมต้องอ้างคำว่าพักผ่อนเพื่อไม่ให้ลูกน้องคนอื่นเข้ามาวุ่นวายในพื้นที่ส่วนตัว มีแค่ไอ้เพนต์ที่คอยเป็นหูเป็นตาเรื่องอื่นๆ ให้ในระหว่างนั้น

ใช้เวลาอีกสักกระยะกว่าเรื่องธุรกิจจะลงตัว ถึงตอนนั้นผมคงไม่ต้องเดินทางบ่อยเหมือนตอนนี้

“คุณเรย์จะต้องเข้าใจอยู่แล้วครับ”

“เรย์เข้าใจตลอดนั่นแหละ เข้าใจดีเกินไปจนบางครั้งก็ลืมนึกถึงตัวเอง”

เหงาแต่ก็ไม่พูด ไม่เคยบอกว่าตัวเองต้องการอะไร มีเวลาด้วยกันน้อยนิด แต่ถ้าเกิดว่าผมมีเรื่องด่วนเข้ามา เรย์ก็จะให้ความสำคัญกับเรื่องนั้นก่อนตลอด เพราะว่ามันคือเรื่องของผม

หรือถ้าสมมุติว่าในอนาคต ผมเกิดเบื่อและมีคนใหม่ เรย์ก็จะยิ้มและบอกว่าเข้าใจ โดยไม่สนใจความรู้สึกของตัวเองเลยแม้แต่นิดเดียว ไม่ใช่ว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่ดีหรอกนะ แต่ผมแค่อยากให้เรย์แสดงความต้องการของตัวเองออกมาบ้างก็เท่านั้น

“ผมคิดว่ามันเป็นเพราะคุณเรย์รักบอสมาก ถึงผมจะไม่เคยมีคนรัก แต่คิดว่าถ้าผมรักใครสักคนมาก ๆ ผมก็คงจะเห็นว่าเขาสำคัญมากกว่าเรื่องของผมทั้งหมด” ไอ้เพนต์ว่า สายตาเหลือบมามองผมผ่านทางกระจกมองหลังเป็นระยะ “บอสเองก็เหมือนกัน ถ้าเป็นเรื่องของคุณเรย์ จะเล็กน้อยขนาดไหนก็สำคัญที่สุดเสมอ”

“แล้วทำไมมึงไม่หาสักคนละ คนรักนะ”

พอโดนผมถาม มันก็รีบส่ายหน้าตอบกลับมา “ผมยังมีน้องสาวที่ต้องคอยดูแล ถ้ามีคนรักคงไม่มีเวลาให้เขา”

“อ้อ น้องมึงอายุเท่าไรนะ ครั้งล่าสุดที่ถูกเจอยังตัวแค่นี้อยู่เลย” สูงประมาณอกผม หน้าตาน่ารัก แล้วก็ดูขี้อายนิดหน่อย บางครั้งไอ้เพนต์ก็มักจะขอผมไปรับน้องสาวมันที่โรงเรียน ไม่เคยพูดคุยกัน เพราะดูเหมือนว่าเด็กคนนั้นจะค่อนข้างกลัวผมมากพอสมควร

“สิบเก้าครับ ตอนนี้เข้ามาหา'ลัยแล้ว ตัวเท่าเดิม กินเยอะแค่ไหนก็ไม่โตสักที” พูดถึงน้องสาว ไอ้เพนต์มักจะดูมีชีวิตชีวาว่าปกติเสมอ

ครั้งแรกที่เจอกัน เรย์เคยบอกว่าไอ้เพนต์เหมือนหุ่นลงเลื้อยนิ่งๆ ได้เป็นชั่วโมง ไม่พูดไม่คุยกับใคร อีกทั้งยังมีหน้าเดียวตลอด ซึ่งมันเป็นข้อดีที่ทำให้ผมเลือกไอ้เพนต์ไว้คอยช่วยเหลือเรื่องต่างๆ

“มหา'ลัยค่าใช้จ่ายเยอะ ถ้ามีอะไรให้กูช่วยก็บอก”

“ผมคงไม่กล้ารบกวนบอสขนาดนั้น”

“ถ้ารบกวน กูคงไม่พูดขึ้นมา...ซบซ้าๆ หน่อย ไม่ต้องรีบหรอก พ่อกูคงไม่ยากให้บรรยายกาศดีๆ ตอนเช้าเสียเพราะเรื่องไม่เป็นเรื่อง”

อีกอย่างคือผมจะกินข้าวด้วย ถึงจะไม่ได้รู้สึกหิวเท่าไรก็ตาม ผมไม่ได้กลัวเรย์ ตัวก็เท่าลูกแมว ทั้งผมยังเป็นถึงทายาทของกริมม์ ถึงจะอายุน้อยกว่าก็เถอะ ชูมาแค่นั้น ไม่ทำให้ผมกลัวได้หรอกแต่ไหนๆ ไอ้เพนต์ก็ซื้อมาแล้วไง ถ้าไม่กินก็เสียดายแย่

“บอสทำอะไรครับ”

“ถ่ายรูปไป จะส่งให้เรย์ดูว่ากูกินข้าวแล้ว”